

SCHRIFT

verslag van de wederwaardigheden van het Kampleven en daarna v.d. Indo-Europeanen te Loemadjang.-

007A

A a n
de Commandant van Hare Majesteits Marine
Landingstroepen, door tussenkomst v.d.
Officier v. Veiligheidsdienst te
Loemadjang.-

WelEdelGestrenge Heer !

Wij leden Indo Europeesche groep te Loemadjang, bieden U hierbij aan ter lezing, en verzoeken U voor te willen brengen bij de bevoegde instanties, ons leven in de kamp en daarna buiten door ons uitgestane ellende, genoeg verontschuldiging te mogen vinden in de oogen van Hare Majesteits Regeering en mede onderdanen !

Het begin van de ellende "de afkondiging van boicot". De verkoop van alle levensmiddelen, aan de drie bevolkingsgroepen Indo-Europeanen, Menadonezen en Ambonnezen, werd streng verboden en overtreders onder het volk flink gestraft ! Alle bedrijven, die iets uit te staan hadden met de Indo-Europeanen moeten hun betrekkingen verbreken (dit was over heel Java geschied). Een paar dagen na het afkondigen v.d. boicot, werden de drie van de bovengenoemde groepen bijeengeroepen voor een vergadering in de soos om de eed van trouw af te leggen ! Zulk geschiedde met echter als resultaat dat den volgenden dag alle mannen van de Indo-Europeesche groep opgehaald werden voor interneering. Het verdere leven van de gezinnen nu zonder de mannen, omgeven door een volk, opgezweept door hun leiders tot haat en het regelmatig toe-eigenen van eigendommen van ons, onder dekmaaktel van "volkswil" (ataa nama rakjat) en het uit de huizen zetten van gezinnen, opgejaagd van de eene kampong naar de andere, zonder andere hulp, dan die van de kinderen v.d. eigen groep ! Onafgebroken duurden de huiszoekingen voort, soms tot 5 a 6 malen perdag, terwijl bij elk bezoek steeds ongemerkt, wat weggekaapt werd, soms openlijk ! Hierbij eenige voorbeelden : Familie Mens werden de kleeren, horloges, vulpen e.a. weggehaald. Familie de Ruyter, zilvergeld, meubilair. Familie Ronkes 100 borden e.a. (om alles van allen op te sommen hebben wij vellen noodig). Raden Mochamad een van de afdeelingvoorzitters v.d. K.N.I. tevens leider v.d. Pembrontak ter plaatse, heeft in dien tijd een felle tiranheerschappij uitgeoefend, zelfs profijt getrokken van de gelegenheid om af te persen ! (Bij een te vieren Kerstfeest heeft hij de mogelijke bezoekers bedreigd, het gebouw door pemoeda's te laten bewaken). Intussen heeft de boicot geduurd tot begin December, het volk hiermede hun onmenselijke neigingen demonstreerende, vreezende en zelf gebukt gaande onder de tirannie van een paar op eigen belang jegenden leiders-10-12-1945." In den vroegen morgen werden wij aangezegd om binnen 1½ uur ons klaar te maken (verstoken van alle hulp) en onder geleide van pemoeda's en met karabijnen en bajonetten gewapende politieagenten, zich te begeven naar de politie-kazerne, vanwaar wij in den regen in de open vrachtauto's naar de kampen gereden werden ! Het leven in de kampen.

De vrouwen en de kinderen ondergebracht in Soekodono, de fabriekswoningen, die echter door verwaarlozing zeer vochtig zijn geworden, doordat het regenwater als een zeef door de daken ging. Alleen, om de te gebruiken huizen hebben ze prikkeldraad omgetrokken, echter niets gedaan, om de huizen woonbaar te maken ! Waar ~~XXXXXX~~, velen VOORAL NA ZOOVEEL maanden geboicot te zijn ~~XXXXXXXX~~ zoo goed als niets hadden, naar evenredigheid van hun gezinnen aan levensmiddelen en de voorziening de Republiek zeer slecht was in dezen, werd er honger geleden. En voor velen onder, werd er voor het eerst kennigemaakt met de soms beschimmelde glepoengan toen bekend als veevoeder meel, door de Japanners als mest voor de gronden gebruikt, om de hongerende magen vooral voor de kinderen te vullen. Slaapgelegenheden, die in de haast, tikars of bultzakken meegenomen hadden, waren gelukkig te noemen anders was het op de vochtige vloer liggen ! De nadelige gevolgen bleven niet uit. De desentrie brak uit, het heele vrouwenkamp leed er aan. Een zaal van het hospitaal was vol en de rest bleef in het kamp. Het le slachtoffer kwam een paar weken daarna, kort elkaar achter bezweken 2 vrouwen en 1 kind ! Nu werd er wat aan het vrouwenkamp gedaan en voor meer voeding gezorgd ! Echter werden die slachtoffers nog op eigen kosten begraven (van het mannenkamp viel er

viel er een jongen die 's nachts door de honger gedreven in de klap- perboom klom om klappers, dood neer ! Ook na dit geval, kwam er enig verbetering in de voeding ! Buiten het kamp voor de interneering heb- ben wij te lijden gehad van het volk dat opgezweept was, in het kamp doordat er onder de leidende figuren van de comite v. interneerings- kampen geen samenwerking bestaat heeft, aangezien wat de een voorstel- de ten gunste van ons, tegengewerkt werd door een ander, vooral als er weer aan ~~XXXXX~~ de fronten activiteit heerschte van de Nederlandsche troepen. "Mei kwam met de kwestie van de warga negaraschap". Afschrik wekkend werd ons het leven aan de zijde van de Nederlandsche Regeering afgeschilderd. En gouden beloften, de voordeelen bij het blijven als warga negara " Teruggave van alle door de Republiek de vereenigingen en het volk toeigende eigendommen, landerijen, huizen en erven, meub- bilair en huisraad enz. enz. Allen die werken willen, zullen aan werk geholpen worden, die steun noodig hebben, geholpen, waaronder de ou- deren ! "

Echter de werkelijke redenen van het blijven van velen waren omdat ze hun vrouwen (indonesische) en minder-jarige kinderen niet mochten en konden meenemen als ze voor de Nederlandsche Regeering geteekend hadden. Middelen hadden de politie e.a. bestuuralichamen hier, om die zich voor de Nederlandsche Regeering verklaarden, door evacuatie aan te vragen, te pesten !

De 25ste Novmber 1946 eindelijk uit de kampen ontslagen ! Allen die zich opgegeven hadden voor werk, toen nog in het kamp zijn- de, togen er op uit, maar zonder resultaat. Eindelijk in Januari, werden aan een paar onzer, die Regeeringspensioen genoten hebben tijdens de Hollandsche Regeerings een onderstand uitgekeerd echter niet meer als f 50,- per persoon. Intusschen werd de levensstandaard duurder. Van de Republiek werd nog steeds geen stappen gedaan om de sollicitanten voor het beloofde kantoorwerk te helpen, nu, omdat ze niet op de hoogte van het Maleisch zijn ! Allen hebben echter zonder uitzondering, tot de komst van Hare Majesteits Marine troepen (het bevrijdingsleger) geleefd, van het verkoopen, van wat er nog over was, aangetroffen, bij het uit het kampgaan (meubels, huisraad, klee- ren). Toen kwam in April bericht dat er gelegenheid was om naar de Nederlandsche gebieden te evacueeren. Bijna allen gaven zich op maar een groot gedeelte trok zich weer terug, aangezien de aanbieding te mooi was om waar te zijn, en hierin alleen weer een van de middelen vermoedden van de Republiek om te pesten en om hun weer in kampen op te sluiten ! Toen later weer bericht kwam dat ze toch binnen drie dagen te Batavia zijn aangekomen hadden de blijvers spijt ! De rest liet zich voor de volgende 2e evacuatiegroep inschrijven (bij ons) het Bestuur van de Indo-Europeesche groep. Ook hebben enkelen zich aangemeld, om zelf de reis te mogen bekostigen naar Batavia, maar allerlei moeilijkheden werden hun in den weg gelegd ! Voor het ver- trek van de groep op 15 Mei 1947, werd eindelijk aan 3 meisjes be- trekkingen aangeboden, waarvan er een aangenomen heeft. De eenigste van ons die bij een Gouvernementsbedrijf gewerkt heeft. Wel konden de andere jonge meisjes toen (voor het vertrek van de 15 Mei 1947) zooals zij ons voorgebracht hebben, bij verscheidenebedrijven aan- genomen worden, echter tegen een zeer lage voorwaarde, zich tevens te binden, als de zoveelste vrouw van de Bazen. 't Leven na de 15 Mei 1947 !

Zowel van het volk als van de Bestuursambtenaren kregen wij ~~XXXXX~~ hatelijkheden te horen over het vertrek van die groep naar Batavia. Waar wij niets om handen, als de dagelijksche bezigheden thuis, of er op uit gaan voor de verkoop van eigen barang voor het levenson- derhoud, aangezien nog steeds de belofte steun aan de armen en ouden van dagen, zowel voor kleeren als geld uitbleef en zelfs de belof- de huizen, de rechtmatige eigenaars, van het kastje naar de muur gestuurd werden, zelfs hun meubilair e.a. huisraad nog niet terug kregen, vormden de hoofdgesprekken van de dag, van ons "wanneer wij de beurt zullen krijgen om weg te gaan", aangezien langer blijven hier beteekent gedoemd te zijn tot smaad en armoede ! Of de vraag, "wanneer komen ze toch?" gezien de spanning en de berichten !

Totdat de 22e Juli 1947, de goedgeslaagde actie kwam die ons de bevrijding bracht uit deze ellende !

Wij allen Indo-Europeanen ingezetenen verklaren hiermede in de afgelopen maanden, steeds het volle vertrouwen gekoesterd te hebben, dat in de toekomst eens onze "Driekleur" over dit gebied zal wapperen ! Het

